

Vyvěšeno dne: 10. 2. 2026
Svěšeno dne: 24. 2. 2026

Miroslava Richterová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Český minigolfový svaz, z.s.**, se sídlem Zátopkova 100/2, Praha 6, zastoupený JUDr. Danielem Vidunou, LL.M., advokátem se sídlem Palackého 715/15, Praha 1, proti žalované: **Národní sportovní agentura**, se sídlem Českomoravská 2420/15, Praha 9, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, č. j. 14 A 8/2024 - 106,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **je p o v i n n a** uhradit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 6 134,70 Kč k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Daniela Viduny, LL.M. ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u žalované dne 30. 3. 2022 žádost o poskytnutí dotace ve výši 5 706 588 Kč v rámci Výzvy 18/2021 *Podpora sportovních organizací svazového charakteru 2022* (dále jen „Výzva 18/2021“). Žalovaná svým usnesením ze dne 11. 8. 2022, č. j. NSA-00018/2022/PSS22/07 (dále jen „první rozhodnutí“), řízení o žádosti zastavila, a to podle § 14j odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla). Žalovaná měla za to, že žalobce nespadal do okruhu oprávněných žadatelů, jelikož neprokázal, že má odpovídající organizační a řídicí strukturu, prostřednictvím níž by naplňoval svůj účel v souladu s čl. 2.10. písm. b) dotačních podmínek Výzvy 18/2021.

[2] Žalobce se proti prvnímu rozhodnutí bránil žalobou, o které rozhodl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) svým rozsudkem ze dne 20. 7. 2023, č. j. 18 A 80/2022 - 83, tak, že uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (dále jen „rozsudek 18 A 80/2022“). V odst. 65 daného rozsudku zavázal žalovanou tímto právním názorem: „*Soud na základě dosavadního stavu řízení nemohl učinit závěr, že by žalobce nevyhovoval kritériu výzvy v podobě celostátní působnosti, a neodpovídal tak okruhu oprávněných žadatelů. Úkolem žalované bude opětovně posoudit žádost žalobce a v rámci toho konkrétně a přezkoumatelně zhodnotit, zda žalobce naplňuje podmínku celostátní působnosti [v návaznosti na doložení odpovídající organizační struktury]. K tomu by měla vzít v úvahu veškeré podklady, která má k dispozici ve správním spise a náležitě je ve svém rozhodnutí reflektovat.*“

[3] Žalovaná v dalším řízení rozhodla usnesením ze dne 5. 1. 2024, č. j. NSA-00018/2022/PSS22/12 (dále jen „druhé rozhodnutí“), kterým řízení opětovně zastavila, tentokrát podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Podle žalované se žádost žalobce stala zjevně bezpředmětnou, neboť v meziobdobí (od prvního rozhodnutí) byla vyčerpána alokace Výzvy 18/2021, a žádost tak již nemůže být ani částečně uspokojena.

[4] Žalobce v žalobě proti druhému rozhodnutí namítal, že žalovaná nevyčerpala všechny finanční prostředky alokované Výzvě 18/2021. Doplnil, že i kdyby tomu tak bylo, žalovaná nemohla na základě této skutečnosti zastavit řízení pro bezpředmětnost, neboť k tvrzenému vyčerpání alokace před věcným posouzením žádosti došlo pouze proto, že žalovaná vydala první rozhodnutí v rozporu se zákonem, a celý proces tak zdržela. Tuto skutečnost nelze přičítat k tíži žalobce. Takový postup by v celkovém důsledku znemožnil soudní přezkum rozhodnutí o neposkytnutí dotace.

[5] Městský soud o žalobě rozhodl tak, že na jejím základě napadeným rozsudkem druhé rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Úvodem poznamenal, že předmětem jeho posouzení je toliko otázka zákonnosti druhého rozhodnutí žalované, tj. zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení. Naopak, jeho úkolem není hodnotit, zda žádost žalobce byla důvodná a zda mu žalovaná měla poskytnout dotaci. V odůvodnění napadeného rozsudku dále upozornil na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu: přestože je poskytnutí dotace dobrodíním ze strany státu, na které není právní nárok, nemůže být dotační politika státu svévolná; žadatel má současně právo na rovné zacházení se všemi žadateli a na řádný proces posouzení své žádosti.

[6] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná nerespektovala svou povinnost rovného zacházení s účastníky řízení v rámci téže dotační výzvy. Ačkoli žalobce podal žádost včas a bez zjevných vad, žalovaná se jí věcně nezabývala, a to na rozdíl od jiných žádostí, které byly podány za stejných či obdobných podmínek a o nichž meritorně rozhodovala. Jediná odlišnost případu žalobce od ostatních spočívá v tom, že v jeho věci žalovaná nejprve rozhodla nezákonně. Podle městského soudu však žalovaná nemůže na žalobce přenášet negativní následky svého nezákonného rozhodnutí.

[7] Žalovaná tvrdila, že by věcným posouzením žádosti žalobce diskriminovala jiné žadatele. Žalobce podle ní nemá nárok na vyplacení dotace v rámci Výzvy 18/2021, neboť již obdržel dotaci na základě Výzvy 16/2022, které se mohly účastnit subjekty, jimž bylo zastaveno řízení podle § 14j odst. 4 písm. a), anebo písm. b) rozpočtových pravidel (dále jen „Výzva 16/2022“). Zapojení žalobce do obou výzev by bylo diskriminační vůči jiným žadatelům, kteří se výzev účastnit nemohli.

pokračování

[8] Soud s tímto tvrzením nesouhlasil. Předně není z ničeho patrné, jak by měl být žadatel fakticky zvýhodněn tím, že se zapojí do obou výzev. Soud upozornil, že čl. 8.17. Výzvy 18/2021 zakazuje duplicitní úhradu stejných nákladů z různých veřejných zdrojů. I kdyby tak byl žalobce se svou žádostí v rámci Výzvy 18/2021 úspěšný, nemohl by danou dotací znovu hradit náklady, které mu již žalovaná proplatila na základě Výzvy 16/2022. Na základě uvedeného nemohla žalovaná věcným projednáním žádosti jiné žadatele znevýhodnit. Nadto městský soud podotkl, že žádost žalobce v rámci Výzvy 16/2022 je důsledkem nezákonnosti prvního rozhodnutí: „*Pokud by v čase k tomu určeném žalovaná rozhodla o žalobcově žádosti v souladu se zákonem, k této situaci nemohlo dojít. Žalobce by buď byl uspokojen v rámci Výzvy 18/2021 [v případě pozitivního rozhodnutí], a tím pádem by nemohl ani žádat o dotaci dle Výzvy 16/2022. V případě zákonného negativního rozhodnutí by naopak byla bezpředmětnou otázkou jeho nároku na vyplacení dotace v rámci Výzvy 18/2021,*“ (srov. odst. 48 napadeného rozsudku).

[9] Stejně tak městský soud nepřisvědčil tvrzení žalované, že by žalobce zvýhodnila tím, že by mu musela (v případě pozitivního rozhodnutí o žádosti) vyplatit dotaci *ex post*, ačkoli Výzva 18/2021 ve svém čl. 8.5. předpokládá platbu *ex ante*. Dotační podmínky výzvy totiž ve svém čl. 9.1. akceptují poskytnutí dotace i na náklady, které žadatel uhradil před datem vydání rozhodnutí, tj. úhradu dotace *ex post*. Městský soud upozornil, že dotační podmínky připouští obě varianty, proto by ani tímto postupem žalovaná neporušila zákaz rozdílného zacházení s jinými žadateli o dotaci.

[10] Diskriminační podle městského soudu není ani skutečnost, že by žalobce mohl při poskytnutí dotace své vztahy se státním rozpočtem vypořádat později než ostatní žadatelé. Tato okolnost totiž odpovídá obecně závazné právní úpravě uvedené v § 9 odst. 1 vyhlášky č. 367/2015 Sb., o finančním vypořádání, na kterou dotační podmínky odkázaly v korespondujícím ustanovení čl. 22.1. Podle dané vyhlášky *je příjemce, kterému byla poskytnuta dotace nebo návratná finanční výpomoc přímo z jednotlivých kapitol státního rozpočtu, povinen předložit vypořádání se státním rozpočtem do 15. 2. následujícího roku po roce, za nějž se provádí finanční vypořádání* (srov. odst. 53 napadeného rozsudku). Ačkoli ustanovení čl. 22.1. dotačních podmínek konkretizuje, že tímto datem je 15. 2. 2023, podle městského soudu je třeba, aby doslovný výklad daného ustanovení ustoupil obecnému pravidlu, neboť opačným postupem nebude zachováno právo žalobce na věcné posouzení jeho žádosti. Žalovaná se nadto do této pozice dostala sama v důsledku nezákonnosti svého prvního rozhodnutí. Daný postup navíc nijak nediskriminuje jednotlivé úspěšné žadatele, neboť lhůta, která jim byla poskytnuta, je ekvivalentní lhůtě, v níž by musel při poskytnutí dotace předložit vypořádání se státním rozpočtem žalobce.

[11] Městský soud dále připomněl, že právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod souvisí s právem na meritorní rozhodnutí ve věci, jehož zákonnost následně soudy přezkouvávají. Takové právo náleží pouze účastníkovi, v jehož řízení byly podmínky řízení naplněny. Tak je tomu podle městského soudu v projednávané věci. Kroky žalované však vedly k materiálnímu vyprázdnění práva žalobce na soudní ochranu: žalovaná vydáním nezákonného prvního rozhodnutí a přenosem negativních důsledků této skutečnosti na žalobce docílila znemožnění soudního přezkumu svého rozhodnutí ve věci samé. Pokud by takový postup soud připustil, žalovaná by mohla fakticky svévolně zacházet s žadateli o dotaci – např. by mohla „v prvním kole“ vydat nepřezkoumatelné rozhodnutí o žádosti o dotaci, a pokud by jej správní soud zrušil, žalovaná by „ve druhém kole“ mohla řízení o žádosti zastavit pro vyčerpání alokace. „*Žadatelé o dotaci by tak vinou žalované přišli o možnost věcného posouzení jejich žádosti, event. také o získání dotace na jejich kontinuální [svazovou] činnost,*“ (srov. odst. 62 napadeného rozsudku).

[12] Městský soud rovněž posuzoval, zda žalovaná respektovala jeho závazný právní názor uvedený v rozsudku 18 A 80/2022, podle něhož byla povinna o žádosti meritorně rozhodnout. Žalovaná měla za to, že nepostupovala v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., jelikož již ke dni vydání druhého rozhodnutí neměla k dispozici žádné prostředky alokované Výzvě 18/2021. Tato skutečnost představuje podle žalované nové skutkové zjištění, na jehož základě nemohla rozhodnout jinak než zastavit řízení pro bezpředmětnost.

[13] Městský soud akceptoval, že vyčerpání alokace je novou skutkovou okolností ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, odst. [32]. Existence nové skutkové okolnosti však bez dalšího nepředstavuje důvod pro odchýlení se od závazného právního názoru správního soudu. K tomu lze přistoupit jen tehdy, je-li nová skutková okolnost způsobila ovlivnit výsledek řízení. Soud doplnil, že „[p]okud by takové nové skutkové zjištění mělo – s ohledem na povahu tohoto sporu – ovlivnit postup žalované v dalším řízení, musí důvody, pro které rozhodná skutečnost nastala [zde nezákonné první rozhodnutí zrušené rozsudkem 18 A 80/2022], jít na vrub správního orgánu,“ (srov. odst. 67 napadeného rozsudku). V tomto případě podal žalobce žádost o dotaci před vyčerpáním alokace Výzvy 18/2021 a „pouze pochybením žalované se dostal do situace, v níž, nebylo možné“ o jeho žádosti věcně rozhodnout s ohledem na nové skutkové zjištění ohledně vyčerpání alokace Výzvy 18/2021,“ (srov. odst. 69 napadeného rozsudku).

[14] Městský soud dospěl k závěru, že **daná okolnost (vyčerpání alokace) není způsobila ovlivnit výsledek řízení před žalovanou**; tvrzená skutečnost nastala na základě nezákonného rozhodnutí žalované, jehož důsledky, jak je uvedeno shora, nelze přenášet na žalobce. Pokud žalovaná za této situace nerespektovala závěry rozsudku 18 A 80/2022, jednala v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s. **Tvrzené vyčerpání alokace tedy s ohledem na výše uvedené nemůže vést k zastavení řízení pro jeho bezpředmětnost. Městský soud se proto blíže nezabýval otázkou, zda k vyčerpání alokace Výzvy 18/2021 skutečně došlo.** Soud doplnil, že i kdyby alokace Výzvy 18/2021 vyčerpána byla, z ničeho nevyplyvá, že by ji žalovaná nemohla navýšit, a tím sanovat nezákonnost prvního rozhodnutí tak, aby žalobci, v případě úspěchu v dotačním řízení, mohla dotaci poskytnout.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[15] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] V ní nejprve namítá, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný. Městský soud uvedl, že předmětem jeho posouzení není otázka, zda měla být žalobci dotace poskytnuta. Stěžovatelka však má za to, že „pokud se soud [...] vyjádří k žalobě, tedy vydá Rozsudek Městského soudu v Praze 2025, pak se de facto vyjadřuje i k žádosti o dotaci, proti jejímuž neposkytnutí se žalobce bránil Žalobou 2024.“ Pokud městský soud „popírá uvedené, pak je citovaný rozsudek buď zjevně vnitřně rozporný, protože je nezákonný, anebo Městský soud v Praze, minimálně mezi řádky říká, aby žalovaná o žádosti meritorně znovu rozhodla tak, že řízení o žádosti buď znovu zastaví či zamítne, ale z jiného důvodu, než jaký žalovaná použila v Napadeném rozhodnutí.“

[17] Dále stěžovatelka nesouhlasí s právním posouzením městského soudu týkajícím se důvodu, pro který vydala své druhé rozhodnutí. Městský soud podle stěžovatelky nevzal v potaz její tvrzení o vyčerpání alokace Výzvy 18/2021, tuto její argumentaci dostatečně nevypořádal a rovněž k této rozhodné skutečnosti neprovedl důkazy. Stěžovatelka v tomto směru tvrdí, že pokud má rozhodovat o poskytnutí dotace, „pak je nutno zkoumat i možnost reálně poskytnout

pokračování

tuto dotaci dle Výzvy 18/2021, tedy je třeba zkoumat vyčerpání alokace dle dané výzvy. Pokud je totiž alokace vyčerpána, znamená to, že finanční prostředky vyčleněné k poskytování dotací na základě konkrétní výzvy byly vyčerpány, a proto nelze dotaci poskytnout.“

[18] Stěžovatelka rovněž namítá, že jí městský soud napadeným rozsudkem stanovil „*povinnost, kterou objektivně není možné splnit, a to pro zjevnou nezákonnost ‚pokynu‘ soudu spočívající ve zrušení Napadeného rozhodnutí.*“ Městský soud stěžovatelku „*v podstatě nabádá,*“ aby po zrušení napadeného rozsudku nedbala na obecně závazné právní předpisy a žalobci dotaci přiznala. Stěžovatelka by však musela Výzvu 18/2021 změnit, čímž by žalobce zvýhodnila oproti jiným žadatelům. Dále by jej zvýhodnila tím, že by mu dotaci vyplatila *ex post*. Stěžovatelka doplňuje, že „*se nemůže ztotožnit s představou soudu, že by mohla navýšit alokaci Výzvy 18/2021, jen aby nyní mohla uspokojit žalobce [...], když již byly ze strany žalované vypořádány záležitosti ohledně rozpočtu roku, kdy byla tato výzva aktuální.*“

[19] Stěžovatelka v tomto směru také rozporuje závěr napadeného rozsudku, podle něhož s žalobcem zacházela odlišně oproti jiným žadatelům. K tomu uvádí, že jiným žadatelům poskytla dotace, neboť „*splňovali podmínky stanovené citovanou výzvou, kdežto žalobce nikoliv.*“ Z toho důvodu „*vůči němu žalovaná logicky musela postupovat odlišně, a to vydat Usnesení 2022.*“ Stěžovatelka má za to, že tento postup byl zákonný. Nakonec uvádí, že jí městský soud nevysvětlil, jak má při vydávání nového rozhodnutí o žádosti postupovat.

[20] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatelka nerozlišuje mezi meritorním rozhodnutím a usnesením o zastavení řízení. K jejím námitkám odkázal na obsah napadeného rozsudku, s nímž se ztotožnil. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka je v kasační stížnosti povinna „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci,*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]). Pokud se omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizovala, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.,*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]).

[24] Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovatelce dostane. Čím méně je námitka konkrétní, tím obecněji k ní správní soud

může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatelku domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatelky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci.

[25] Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu *správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.*

[26] Stěžovatelka má v první řadě za to, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný. Ačkoliv městský soud uvedl, že se zabýval výhradně splněním podmínek pro zastavení řízení, stěžovatelka je toho názoru, že se *de facto* vyjádřil i k žádosti o dotaci. Nejvyšší správní soud tento pohled nesdílí a není mu jasné, z čeho stěžovatelka své přesvědčení dovozuje; sám totiž takové závěry městského soudu v napadeném rozsudku nenalezl. Naopak, jednoznačně z něj vyplývá, že městský soud opakovaně stěžovatelce vytýkal „*závažné porušení procesních práv žalobce spočívající především v neopodstatněném odepření meritorního posouzení věci*“, (srov. odst. 76 napadeného rozsudku; shodně však také např. odst. 45, 46, 55, 61, 64 nebo 73). Městský soud tak nehodnotil, zda má stěžovatelka žádosti žalobce vyhovět, nýbrž zda je její povinností věcně ji posoudit. Tentýž závěr vyplývá i z právního názoru, kterým městský soud stěžovatelku pro další řízení zavázal: „*Pokud žalovaná nezjistí jiný důvod pro zastavení řízení, bude se v dalším řízení věcně zabývat nárokem žalobce na poskytnutí dotace dle Výzvy 18/2021.*“

[27] Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že *ratio decidendi* napadeného rozsudku spočívá v hodnocení, zda stěžovatelka mohla řízení o žádosti žalobce zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť *se žádost žalobce stala zjevně bezpředmětnou*. Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka takto postupovat nemohla, a dále doplnil, že stěžovatelka v daném řízení zároveň porušila právo žalobce na soudní ochranu i svou povinnost rovného zacházení s účastníky řízení v rámci dané dotační výzvy. Stejně tak stěžovatelka nerespektovala závazný právní názor městského soudu uvedený v rozsudku ve věci sp. zn. 18 A 80/2022.

[28] K důvodu, pro nějž stěžovatelka řízení o žádosti zastavila, Nejvyšší správní soud podotýká, že se výkladem slovního spojení „*žádost se stala zjevně bezpředmětnou*“ již ve své judikatuře zabýval. Dané ustanovení „*dopadá typicky na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. [V takovém případě vznikne] stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele. Bepředmětnost žádosti nelze zaměňovat ani s její právní nepřipustností, ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti*“, (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 10 As 84/2021 - 31, nebo ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68, publ. pod č. 2176/2011 Sb. NSS, či ze dne 21. 4. 2022, č. j. 4 As 355/2021 - 41, shodně např. Vedral, J. *Správní řád: komentář*. 2. vyd. Praha: Ivana Hexnerová – Bova Polygon, 2012, s. 593).

[29] Kasační soud rovněž připomíná, že tento institut je třeba vykládat velmi restriktivně, neboť správní orgán z tohoto důvodu řízení zastaví, aniž by o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodl. *Zjevnou bezpředmětnost rozhodnutí* je třeba vnímat objektivně, tedy že žádost (byť by jí bylo vyhověno) nemůže žadateli objektivně přinést lepší právní postavení. Úkolem správních orgánů a následně soudů rovněž není zabývat se otázkou, zda by v daném konkrétním řízení o žádosti byl žadatel úspěšný či nikoli. Postačí pouhá potencialita kladného rozhodnutí o žádosti a dopad

pokračování

takového rozhodnutí do jeho právního postavení. Byť se může jevit jako zřejmé na první pohled, že žádosti nelze meritorně vyhovět, odůvodnění založené na takovém závěru by již bylo posouzením samotné meritorní otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 142/2020 - 33, odst. [11] a [12]).

[30] Městský soud v souladu s uvedenými závěry judikatury a právní doktríny uzavřel, že i kdyby k vyčerpání alokace Výzvy 18/2021 došlo, nemohla by taková skutečnost ovlivnit výsledek řízení před stěžovatelkou, a tím zapříčinit bezpředmětnost žádosti žalobce. Soud uvedl, že potenciální vyčerpání alokace Výzvy 18/2021 má původ v nezákonném prvním rozhodnutí stěžovatelky, jehož negativní důsledky nelze přenášet na žalobce. S tímto kasační soud souhlasí.

[31] Zdejší soud považuje nicméně za potřebné zdůraznit, že se žádost žalobce nemohla stát bezpředmětnou především proto, že je pro něj rozhodné, zda bude jeho žádosti vyhověno, nebo nikoli, resp. zda bude jeho žádost vůbec věcně posouzena. Každá z těchto eventualit se totiž v jeho právní sféře určitým způsobem odrazí – žalobci buďto bude dotace vyplacena a jeho žádosti bude vyhověno, nebo nikoli; v takovém případě se bude moci před správními soudy bránit proti důvodům negativního meritorního rozhodnutí. To mu nebude umožněno za situace, kdy jeho žádost nebude vůbec věcně hodnocena, nýbrž o ní stěžovatelka rozhodne v jeho neprospěch z procesních důvodů. Dané eventuality nepochybně představují pro žalobce objektivní rozdíly v jeho právním postavení, ostatně proto městský soud odmítl postup stěžovatelky, kterým by žalobce o účinnou soudní ochranu připravila (srov. odst. [26] výše).

[32] Nejvyšší správní soud na tomto místě rovněž podotýká, že založila-li stěžovatelka své druhé rozhodnutí na tvrzení, že došlo k vyčerpání alokace Výzvy 18/2021, náleží toto posouzení do meritorního hodnocení žádosti. Takové hodnocení nemá v rozhodnutí o zastavení řízení místo a v jeho důsledku se druhé rozhodnutí stalo *de facto* zastřeným rozhodnutím o zamítnutí žádosti bez řádného správního řízení. V tomto směru proto lze souhlasit s názorem žalobce, že stěžovatelka fakticky nerozlišuje mezi meritorním rozhodnutím o zamítnutí žádosti a procesním rozhodnutím o zastavení řízení pro jeho bezpředmětnost. Tento závěr podle kasačního soudu explicitně vyplývá z její námitky uvedené v odst. [16] výše, podle níž městský soud „*mezi řádky říká, aby žalovaná o žádosti meritorně znovu rozhodla tak, že řízení o žádosti buď znovu zastaví či zamítne*“, či z námitky v odst. [19] výše, že jiným žadatelům poskytla dotace, neboť „*splňovali podmínky stanovené citovanou výzvou, kdežto žalobce nikoliv*“. V prvním tvrzení stěžovatelka nečiní rozdíl mezi procesním a meritorním rozhodnutím; ve druhém uvádí, že žádosti žalobce na rozdíl od ostatních nevyhověla pro její nedůvodnost, přesto řízení o žádosti zastavila.

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že potenciální vyčerpání alokace Výzvy 18/2021 nemůže představovat důvod zjevné bezpředmětnosti žádosti žalobce. Městský soud proto postupoval správně, pokud v odst. 67 a násl. napadeného rozsudku vzal tvrzení stěžovatelky v potaz, posoudil jej a dospěl k témuž závěru jako zdejší soud. V tomto kontextu rovněž správně neprováděl dokazování vztahující se k otázce, zda byla alokace skutečně vyčerpána, neboť zde absentuje relevantní souvislost s předmětem řízení (srov. odst. 33 napadeného rozsudku).

[34] Závěry uvedenými v odst. [26] výše je vypořádána i námitka, podle níž městský soud stěžovatelku „*v podstatě nabádá*“, aby žádosti žalobce vyhověla. Stejně tak nelze tvrdit, že městský soud neuvedl, jak má stěžovatelka postupovat. Nejvyšší správní soud vzhledem k obecnosti námitky pouze obecně odkazuje na odst. 78 napadeného rozsudku, v němž městský soud předestřel kroky, které je stěžovatelka v dalším řízení povinna podniknout.

[35] Stěžovatelka dále tvrdí, že je nutné hodnotit, zda lze žalobci při vyhovění jeho žádosti reálně dotaci poskytnout. Nejvyšší správní soud k tomu pouze podotýká, že stěžovatelka ve své námitce nijak nereflexuje výše uvedenou argumentaci městského soudu a nijak s ní nepolemizuje, ale pouze trvá na svém názoru, který městský soud již vyvrátil a jehož hodnocení Nejvyšší správní soud potvrdil. Taková námitka je ve smyslu výše uvedené judikatury podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná, a Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval.

[36] Stejně kasační soud hodnotil i námitku, v níž stěžovatelka nesouhlasila s náhledem městského soudu, že s žalobcem zacházela jinak než dalšími žadateli. Stěžovatelka zdejšímu soudu neposkytuje žádné relevantní konkurující vysvětlení a toliko opakuje, že řízení o žádosti žalobce zastavila, neboť nevyhověl dotačním podmínkám, zatímco ostatní žadatelé tyto podmínky splnili. Uvedená námitka je rovněž podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná.

[37] Shodně se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat tvrzením, že by stěžovatelka musela změnit dotační podmínky Výzvy 18/2021. K otázce potenciální výplaty dotace *ex post* městský soud uvedl, že dotační podmínky z tohoto důvodu není nutné měnit (srov. odst. 49 napadeného rozsudku), na což stěžovatelka reaguje toliko nekvalifikovanou kontradikcí. Pokud nesouhlasí s navýšením alokace, neboť již vypořádala „*záležitosti ohledně rozpočtu roku, kdy byla tato výzva aktuální*“, Nejvyšší správní soud poukazuje na odst. 55 napadeného rozsudku, v němž se městský soud s touto námitkou již vypořádal. Soud uvedl, že se stěžovatelka nemůže dovolávat formálních pravidel, která sama nastavila, a která vykládá způsobem, který nerespektuje zásadu procedurální rovnosti ani legitimní očekávání žalobce. Dané odůvodnění zůstává bez relevantní opozice. I tyto námitky jsou proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikované.

[38] Poslední kasační námitka spočívá v tvrzení, že městský soud uložil stěžovateli povinnost, kterou podle ní nelze objektivně splnit z důvodu zjevné nezákonnosti „*pokynu soudu spočívající ve zrušení Napadeného rozhodnutí*“. Nejvyšší správní soud je vzhledem k obecnosti kasační námitky toho názoru, že stěžovatelka v její druhé části fakticky opakuje svůj nesouhlas se zrušením svého druhého rozhodnutí s odkazem na nezákonnosti, které však již kasační soud vypořádal výše. Pokud jde o názor, že *uloženou povinnost nelze objektivně splnit*, opět není zcela jasné, jak stěžovatelka k tomuto postoji dospěla. Nejvyšší správní soud proto pouze opakuje, že ze závazného právního názoru městského soudu uvedeného v odst. 78 napadeného rozsudku vyplývá, jak má stěžovatelka v dalším řízení postupovat. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, nemá proto ze zákona právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení. V řízení o kasační stížnosti byl žalobce zastoupený advokátem, který sepsal vyjádření ke kasační stížnosti. Učinil tím jeden úkon právní služby, za který mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč, k níž je třeba přičíst 450 Kč na paušální úhradu hotových výdajů. To vše v souladu s § 7 bodem 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Výše odměny za zastupování a náhrady nákladů řízení činí celkem 5 070 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, tato částka

pokračování

se proto zvyšuje o 21 % DPH (1 064,70 Kč). Celková náhrada nákladů řízení tedy představuje částku 6 134,70 Kč a stěžovatelka je povinna ji žalobci zaplatit k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. února 2026

L. S.

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu